

OBŻARLIWY (2) *ai*

o oraz a *jasne*.

sg m G obżarliw(e)go (1). ◇ pl N m an obżarliwi (1) [cum sb: psi].

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów); poza tym XVII w.: obżerliwy, obżyrlivy.

Żarłoczny (2) : Strożowie iego [Izraela] wżytcy fą ślepi/ nie wiedzą (nic)/ wżytcy fą pśi niemi/ niemogą łzczekác/ drzemią/ leżą/ nawidzą drzemać. [...] A (ktemu) [sq] pśi obżarliwi (marg) wł. y pśi chętlivy duŕze. (-)/ nie znáią náfycenia [Et canes illi feroces animo nesciunt saturitatem] BudBib Is 56/11.

Wyrażenie: »duch [= czart] obżarliwy« (1): Czafu iednego mátká iedná fyna mu [św. Mykaryjusowi] przywiodłá wielkiego żárłoká/ ktory miał ducha obżarliwego. SkarŻyw 35.

Synonimy: łakomy, żarłoczny.

Cf NIEOBŻARLIWY, OBŻARŁY, OBŻARTY, [OBŻERNY]

DDJ